

[Søren P. Larsen.]

Forslagene i deres Helhed og tænker tilbage paa den Hjælpelovgivning, som vi har skabt Flertal for her i Rigsdagen flere Gange, saa synes jeg, at Regeringen har strammet Tøjlerne ikke saa lidt ved Udarbejdelsen af disse Forslag.

Jeg vil nødig bruge det Udtryk, at man har taget Munden for fuld, men jeg vil sige, at der er i alt Fald puttet betydeligt mere ind i disse Forslag, end der var i de Love, som blev gennemført dels i Vinterens, dels i Foraarets Løb. Jeg havde egentlig paa Fornemmelsen, at vi stod ved Vejs Ende med den midlertidige Lovgivning. Et ret betydeligt Fald i Arbejdsløsheden har jeg ogsaa fundet Sted gennem den Periode, som er gaaet. Vi er dog nede paa en Arbejdsløshed, som ligger betydeligt under, hvad den var i Fjor paa samme Tid. Alligevel kan der jo meget vel findes Forhold, som er saa ekstraordinære eller saa abnorme, at det vil være rimeligt at overveje dem nærmere. Men jeg vil ellers sige, at i Forhold til hele den Tilrettelægning, som jeg finder, disse Forslag har faaet, gennem den Skikkelse, hvori de er forelagt her, virker det ikke saa særlig tiltalende paa os at se dette netop paa det Tidspunkt, da Arbejdsløshedslovgivningen fra 1932 staar fuldt opbygget til at kunne tage de værste Stød af de Vanskeligheder, som vi kommer ind i. Jeg mener det saa meget mere, som den høje Regering jo af og til har ladet os faa at vide gennem den højtærede Socialminister, naar vi tidligere stod overfor ekstraordinære Forslag i ekstraordinære Situationer, at hvis vi havde haft en virkelig samlet Lovgivning, en Socialreform, vilde vi ikke være kommet til at staa overfor disse Forslag. Da vi i Fjor i December Maaned — den 16. December, og man kan finde Ministerens Udtalelser paa Sp. 2143—2144 — behandlede Forslaget om Vinterhjælpen, sagde netop den højtærede Socialminister til os — hvis jeg med Formandens Tilladelse maa nævne et Par korte Citater —

„ . . . det er jo denne Oppositions egen Skyld, at de har faaet den ene Kriselov efter den anden i de senere Aar. Hvis de havde gennemført Socialreformen — ja, jeg kan godt forstaa, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti ikke kan lide at høre det, men det er rigtigt alligevel —, hvis de havde gennemført Socialreformen, hvorved der var blevet bragt Orden i Forholdene, og hvorefter Fattighjælpvirk-

ningerne var taget væk, saaledes at der for Kommunerne var Adgang til at yde en vis Hjælp, uden at det skadede noget, havde vi ikke behøvet at bygge den ene Kriselov ovenpaa den anden; saa havde vi givet den Adgang, som Kommunerne nu faar gennem forskellige mindre heldige Love, til at hjælpe.“

Og saa sent som i Foraaret, da vi gennemførte Lovforslaget om Ungdomsarbejdsløshed, var den højtærede Minister ogsaa inde paa, at den Slags Understøttelseslove kunde vi ikke vente flere af. Ministeren udtrykte sig her mere forsigtigt. Han siger, at Ungdomsarbejdsløshedsloven er en Lov, som gaar videre ud end til ren Understøttelse, og jeg skal ogsaa indrømme, at den gaar videre ud end til ren Understøttelse. Men saa følger Ministeren til, at

„saa er vi formentlig og forhaabentlig færdige med den egentlige Understøttelseslovgivning, men det har dog aldrig været en Forsikrings- og Forsørgelsesopgave at give Love af den Art som det her foreliggende Lovforslag.“

Det blev, som sagt, udtalt under Behandlingen af Lovforslaget vedrørende Ungdomsarbejdsløsheden. Da man forelagde Lovforslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse i Foraaret, den 25. April, faldt der nogle lignende Udtalelser. Nu kan Ministeren naturligvis sige, at saadanne løsrevne Udtalelser kan mere være Udtryk for Temperament end for køligt Overlæg. Vi kender alle sammen, hvordan det gaar os, naar vi bliver ivrige og bliver tirret og maaske ogsaa bliver irriteret. Det er en vanskelig Opgave at være Socialminister, det er jeg godt klar over. Men lad os saa se bort fra saadanne enkelte spredte Udtalelser. Jeg ser, den højtærede Minister har Tal paa, hvor mange Gange han har sagt, at Forsikringslovene ikke vil kunne holde. I Kronikken i „Social-Demokraten“ tror jeg, det var 7 Gange, og i Ministerens Forelæggelsestale var det 8 Gange. Ministeren har altsaa Tal paa, hvor mange Gange han har sagt, at under abnorme Forhold — som det hedder nu —, under ekstraordinære Forhold vil de ikke kunne holde. Og jeg kunde saamænd citere mange menige Socialdemokraters Udtalelser om, at hvis Socialreformen havde været gennemført, havde alt været saare vel. Jeg siger: Lad os saa se bort fra saadanne løsrevne Udtalelser og ikke tillægge dem større Værdi, end de fortjener. Tilbage bliver alligevel det Billede, som dannede sig hos mangfoldige, og som jeg føler mig overbevist om ogsaa er det Billede, det menige